

НОВОТО Калпаче

Въ кжта, подъ дебелията ша- рена черга, спи Стоянчо. Майка му пристѣпя тихо изъ стаята и подрежда кандилото, което ми- га-мига кротко подъ дървената икона. Огницето догаря. Отъ време на време вѣтърътъ се промѣква презъ куминя, раздух- ва пепелта и тогава последни- тъ вжглени изпускатъ искрици, като подплашени свѣтулки.

Навѣнъ всичко се е умѣлча- ло. Прозорчетата на кжщитѣ гас- натъ едно следъ друго и въ ясната бѣла нощъ оставатъ да свѣтятъ само мѣнички звезди по небето.

Стоянчо сънува нѣщо, защо- то шава неспокойно подъ чер- гата. Подиръ малко той се стрѣс- на — портата имъ се хлопна.

Вѣтърътъ тичаше изъ улицитѣ, за да се стопли, и се шегуваше съ малкитѣ деца като Стоянчо. А той помисли, че е Дѣдо Ко- леда. Дошелъ е да му донесе ново калпаче.

Стоянчо се послуша: не, не е той, вѣтърътъ е, който блѣсна портата... Ами, ако Дѣдо Ко- леда не дойде? — помисли си Стоянчо и сърдцето му стана мѣничко, колкото шикалка. — Да речемъ, трѣгне по другаде и забрави за тѣхното село!... А-а-а, това не може да стане! — шушне си Стоянчо и така по-леко се успокоява. — Дѣдо Коледа знае, че въ нашето село го чакатъ всички деца. Какъ ще забрави!... Първомъ ще мине презъ Детелина, ще даде на де- цата каквото има да дава, ще се отбие въ Запалня, и отъ тамъ — право тука. Ще слезе въ се- ло по пѣтя откъмъ Черешака. А той минава покрай насъ. Вто- рата порта е нашата...

Стоянчо се засмѣ тихичко.

— Дойде ли, може да забра- ви другитѣ, но мене нѣма да забрави, нѣма! — вече напълно успокоенъ дума гласно Стоянчо и натежалитѣ му за сънъ кле- пачи се затвориха.

